

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/50/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014200385
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5014200385.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Ľubici Filovej, právnej veci žalobcu: S., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, za účasti pribratého účastníka konania: ADVERTON, s. r. o., so sídlom Palárikova 76, Čadca, IČO: 46 550 291, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. 15582-3/2014-BA zo dňa 22.01.2014, o odvolaní žalobcu a o odvolaní pribratého účastníka konania: ADVERTON, s. r. o., proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20Scud/21/2014-98 zo dňa 9. júna 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20Scud/21/2014-98 zo dňa 9. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odvolanie pribratého účastníka konania ADVERTON, s. r. o., so sídlom Palárikova 76, Čadca, IČO: 46 550 291 o d m i e t a .

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 20Scud/21/2014-98 zo dňa 9. júna 2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedené v úvodnej časti tohto rozsudku, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 6 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“ alebo „zákon č. 461/2003 Z. z."), v spojení s § 20 ods. 1 uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, súčasne v intenciách čl. 11 ods. 1, čl. 13 ods. 3 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z

29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie 883/2004“) a poukazom na nariadenie (ES) č. 465/2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) 883/2004 a vykonávacieho nariadenia č. 987/2009, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu mal preukázané, že Sociálna poisťovňa pobočka Čadca prvostupňovým rozhodnutím č. 46062-1/2013-CA z 2. októbra 2013 rozhodla tak, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi ADVERTON, s.r.o., od 01.09.2012 podľa slovenskej legislatívy. O odvolaní žalobcu proti tomuto rozhodnutiu rozhodol žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím č. 15582-3/2014-BA zo dňa 22. januára 2014 tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovni pobočka Čadca č. 46062-1/2013-CA z 2. októbra 2013 a odvolanie žalobcu zamietol.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že kontrolou so zameraním na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky v období od 01.03.2012 do 26.02.2013 bola vykonaná fyzická kontrola u zamestnávateľa v registrovanom sídle zamestnávateľa - Palárikova 76, Čadca a to od 26.02.2013 do 07.03.2013, dňa 26.02.2013 sa zistilo, že na uvedenej adrese sa nenachádza žiadny zamestnanec ani konateľ spoločnosti ADVERTON, s. r. o., dňa 05.03.2013 na uvedenej adrese sa nachádzali J. L., konateľ spoločnosti a J. N., splnomocnený konateľ za spoločnosť ADVERTON, s. r. o. V rámci kontroly bolo zistené, že doklady zamestnávateľa sa nachádzajú na adrese Palárikova 76, Čadca, pracovné zmluvy so zamestnancami boli uzavreté do dňa 28.06.2012 na 4 hodiny mesačne, po tomto dátume na 10 hodín mesačne, všetci zamestnanci roznášajú letáky na požiadanie poľských firiem po rôznych mestách na území SR, zamestnávateľ ku kontrole predložil originály štvrtročných správ o vykonaní prác, ku ktorým sú pripojené vizitky zo slovenských firiem, ktoré zamestnanci navštívili, spoločnosť zadáva prácu zamestnancom tak, že im telefonicky, e-mailom alebo poštou oznámi, kedy a kde sa majú dostaviť, o čom predložil príkaz na vykonanie práce, zamestnanci sa dostavia buď po vlastnej osi alebo im spoločnosť zabezpečí dopravu. Žalovaný konštatoval, že kontrolou zameranou na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území SR sa nepodarilo preukázať, na základe relevantných skutočností.

Krajský súd konštatoval, že aplikovať nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 (ďalej len „základné nariadenie“) a jeho čl. 11 (1) vo väzbe na čl. 13 ods. 3 ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16.09.2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) a čl. 14 - 16 je možné iba v prípade, keď osoba vykonáva činnosť zamestnanca ako aj činnosť SZČO v dvoch členských štátoch. Uviedol, že v posudzovanej veci žalobca vykonáva SZČO v Poľskej republike (čo nebolo v konaní sporné), z vykonaného dokazovania v správnom konaní však nebolo preukázané, že by reálne, fakticky žalobca vykonával činnosť zamestnanca u zamestnávateľa ADVERTON, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, Čadca (ďalej len „zamestnávateľ“), ktorého miesto podnikania, resp. sídlo bolo na území SR.

Podľa názoru krajského súdu žalobca v danom prípade nepreukázal reálny výkon činnosti zamestnanca u označeného zamestnávateľa. Konštatoval, že túto okolnosť sa nepodarilo preukázať ani dokladmi v rámci správneho konania, resp. dokladmi pripojenými v žalobe - pracovná zmluva, registračný list FO, štvrtročné správy o vykonaní prác, záznam Inšpektorátu práce Žilina o inšpekcii práce zo dňa 15.03.2013, hlásenie pobytu v ubytovacom zariadení na území SR z 31.08.2012 a výpisy z bankových účtov v poľskom jazyku. Štvrtročné správy o vykonaní prác opatrené vizitkami firiem krajský súd vyhodnotil ako nekonkrétne z hľadiska dátumu, miesta vykonania prác, ako aj rozsahu prác, majú za to, že žalobca nimi nepreukázal reálne vykonávanie činnosti zamestnanca na území SR, keď vizitky jednotlivých firiem takým objektívnym dôkazom nie sú, ako aj miesto vykonania prác nie je špecifikované, uvedenie jednotlivých miest nemá výpovednú hodnotu, nie je v nich uvedený konkrétny dátum vykonania prác, ako aj rozsah prác, ktoré sa mali v uvedených firmách, ktorých vizitky sú súčasťou fotokópii štvrtročných prác, realizovať. Ďalej krajský súd konštatoval, že nejedná sa o

objektívny doklad, že žalobca bol v konkrétnom čase na konkrétnom mieste a v ňom vykonával prácu podľa pracovnej zmluvy. Doklad o vyplatenej mzde zamestnancovi zo strany zamestnávateľa nie je dôkazom o reálnom vykonávaní pracovnej činnosti zamestnanca. Vo vzťahu k hláseniu o pobyte na území SR zo dňa 31.08.2012 uviedol, že sa jedná o dôkaz nepreukazujúci vykonávanie činnosti zamestnanca, pretože ako dôvod pobytu na území SR je uvedené „turistika“. Okrem toho išlo o jednorazový víkendový pobyt od 31.08.2012 do 02.09.2012. Samotná pracovná zmluva nepreukazuje reálne vykonávanie práce, len preukazuje formálny právny základ dojednaného pracovného pomeru. Podľa názoru krajského súdu ani z týchto listinných dôkazov žalobca nepreukázal konkrétne vykonávanie prác podľa pracovnej zmluvy, na základe ktorej mal vykonať práce promotora služieb a produktov poskytovaných zamestnávateľom alebo klientmi zamestnávateľa, poukazom na obsah a charakter „promótor“. Uviedol, že práca zamestnanca bola definovaná v pracovnej zmluve ako kontakt s potenciálnymi klientmi zamestnávateľa a jeho klientov, prezentácia a propagácia činnosti zamestnávateľa a jeho klientov, zabezpečenie písomných študijných podkladov, materiálov a technického vybavenia pre realizáciu a priebeh internetových školení. Úlohou promotora nemôže byť len fyzické odovzdávanie vizitiek, resp. letákov rôznych firiem, bez ďalšieho. Ani predložené doklady v konaní pred súdom nepreukázali realizáciu pracovnej náplne obsiahnutej v pracovnej zmluve, ktorú mal žalobca vykonávať na území SR.

Krajský súd dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu základného nariadenia - čl. 13 (3), nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh činností žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky a zamestnanca na území SR, keď nebolo preukázané, že žalobca vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch tak, ako predpokladá čl. 13 (3) základného nariadenia. Uvedené ustanovenia základného nariadenia predpokladajú skutočný, existujúci súbeh dvoch činností (zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch), len táto skutočnosť môže zakladať postup podľa základného nariadenia (čl. 13 (3)) a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu (hlava II čl. 16 vykonávacieho nariadenia).

Konštatoval, že tak žalobca ako aj jeho zamestnávateľ, ktorí boli účastníkmi správneho konania, ktorým sa doručovali napadnuté rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, v konaní neunesli dôkazné bremeno a neprodukovali dôkazy, ktoré by spochybnili závery žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, závery správy o kontrole zo dňa 08.03.2013, ktorá bola jedným z podkladov pre rozhodnutie žalovaného. Dôkazy, ktoré žalobca produkoval v žalobe a aj v správnom konaní nepreukazujú skutočnosť, že by reálne, v súlade s dohodnutými pracovnými podmienkami, pre označeného zamestnávateľa od 01.09.2012 žalobca prácu reálne vykonával.

Krajský súd záver prvostupňového správneho orgánu a žalovaného, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, vyhodnotil ako súladný so zákonom, nakoľko § 20 zákona č. 461/2003 Z. z. ako zákonnú podmienku vzniku povinného poistenia predpokladá existenciu statusu žalobcu ako zamestnanca v pracovnom pomere. Konštatoval, že takýto záver nie je v rozpore so skutočnosťou, že žalobcovi bol vydaný registračný list - prihláška FO do Sociálnej poisťovne, v ktorej bol označený identifikačnými údajmi a bol označený aj jeho zamestnávateľ ADVERTON, s.r.o, Čadca. Podanie a registrácia prihlášky však nie je dôkazom o skutočnom (reálnom) vzniku pracovného pomeru žalobcu u zamestnávateľa, s poukazom na to, že tento záver vyplýva aj z ustanovení § 15 ods. 1 písm. a/, § 19 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z. z., ktoré upravujú podmienky dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti a povinného nemocenského poistenia, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca, ktorý žalobca v konaní nepreukázal.

Krajský súd konštatoval, že žalobca v konaní bol povinný uniesť bremeno tvrdení a dôkazné bremeno a bol spôsobilý vymedzením skutkových tvrdení a dôkazmi preukázať, aký konkrétny rozsah prác od 01.01.2013 pre zamestnávateľa v súlade s dohodnutým druhom práce podľa pracovnej zmluvy vykonával. Preto neobstojí tvrdenie žalobcu v podanej žalobe, že je poškodený na svojich právach. Žalobca mohol skutkovým vymedzením uviesť, ktoré konkrétne práce od uzavretia pracovnej zmluvy

pre zamestnávateľa vykonával, v ktorých firmách, aké konkrétne produkty, služby prezentoval, propagoval, s ktorými osobami jednal a pod., ktoré by rozsah ním vykonaných prác pre zamestnávateľa, potvrdili.

Ďalej krajský súd konštatoval, že keďže bolo preukázané, že žalobca vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte - v Poľskej republike a nevykonáva činnosť zamestnanca u zamestnávateľa s miestom podnikania na území SR, podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť (čl. 11 (3) základného nariadenia), a preto neboli splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 (3) vo väzbe na čl. 11 (1) prvá veta základného nariadenia, nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh vykonávania činnosti žalobcu ako zamestnanca a SZČO v dvoch členských štátoch.

Za nedôvodné krajský súd považoval námietky žalobcu vo vzťahu k vykonávaniu činnosti zamestnancov na území SR, že títo vykonávajú tzv. marginálne činnosti na území SR, nakoľko rozhodnutia správnych orgánov z týchto skutočností vôbec nevychádzajú. Podľa názoru krajského súdu v danom prípade nebolo potrebné sa zaoberať ani skutočnosťami registrového sídla zamestnávateľa, keďže nebol preukázaný reálny súbeh dvoch činností - zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch, tak ako to vyššie zdôvodnil. Rovnako nedôvodnú považoval aj námietka diskriminačného zaobchádzania so žalobcom, keď žiadne takéto zaobchádzanie nebolo preukázané a samotné rozhodnutie v zmysle zákona nemôže byť pojmovo označené ako diskriminačné.

Krajský súd konštatujúc, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je súladné s ustanovením § 209 ods. 1 a nasl. zákona č. 461/2003 Z. z., vychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a obsahuje v súlade s cit. zákonom predpísané náležitosti, dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 prvá veta O.s.p. a contrario. Žalobcovi, ktorému pre neúspech v konaní nevzniklo právo na náhradu trov konania, mu preto náhradu trov konania nepriznal.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Žiline vydaný dňa 9. júna 2015 č. k. 20Scud/21/2014-98 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č. 15582-3/2014-BA z 22. januára 2014 a predchádzajúce rozhodnutie Sociálnej poisťovni pobočka Čadca z 2. októbra 2013 č. 46062-1/2013-CA zrušil a následne vec odovzdal Sociálnej poisťovni pobočka Čadca na opätovné prešetrenie. Alternatívne žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol vo veci samej a skonštatoval, že žalobcovi odo dňa 1. septembra 2012 do nadal vzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi ADVERTON, s.r.o., Palárikova 76, Čadca.

V dôvodoch odvolania žalobca vytýkal krajskému súdu:

1/ Nesprávne použitie čl. 288 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v súvislosti s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o európskej únii tým, že neboli uplatnené a tým, že rozhodnutie bolo vydané na základe vnútroštátnych predpisov namiesto uplatnenia predpisov nariadení Európskej únie, ktorých obsah nemal byť v predmetom rozsahu rozširovaný, upravovaný ani dopĺňovaný. Dôvodil, že vydanie napadnutého rozsudku Krajským súdom v Žiline na základe vnútroštátnych právnych predpisov namiesto predpisov nariadení Európskej únie, ktorých obsah v predmetnom rozsahu nebolo možné rozširovať, modifikovať a ani dopĺňať, je potrebné uznať za hrubé porušenie zákona Európskej únie.

2/ Hrubé porušenie hmotného práva a to čl. 45, 46 a 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie tým, že bol vykonaný ľubovoľný odtrhnutý od judikatúry a zaväzujúci výklad princípu slobodného pobytu zamestnancov a ponímania zamestnanca a taktiež pravidlá rovnosti, aj keď doklady ako aj vysvetlenia podané navrhovateľom zreteľne preukazujú, že je zamestnancom podľa zákonov Európskej únie. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Medzinárodného súdneho dvora zo dňa 23. marca 1982 vo veci 53/81,

D.M. Levin v. Staatssecretaris van Justitie, zo dňa 3. júla 1986 vo veci 66/85, Deborah Lawrie-Blum v. Land Baden-Württemberg a rozsudok zo dňa 31. mája 1987 vo veci 344/87, I. Bettray v. Staatssecretaris van Justitie, zo dňa 6. novembra 2003 vo veci C-413/01, Franca Nimi-Orasche v Bundesminister für Wissenschaft, Verkehr und Kunst, v ktorých je definovaný pojem zamestnanca v súlade s článkom 48. Nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu, že vykonával práce, ktoré mali marginálny charakter, čo vyvrátil poukazom na právnu úpravu Európskeho spoločenstva v spojení s judikatúrou Európskeho súdneho dvora. Tiež nesúhlasil s konštatáciou súdu prvého stupňa, že jeho pobyty na Slovensku boli spojené výlučne s turistikou, keďže nie sú potvrdené žiadnymi dôkazmi, majú za to, že potvrdenia z pobytu v hoteli, v ktorých sa uvádza „turistické účely“, nie je možné posudzovať v neprospech navrhovateľa. Trval na tom, že predložil dostatočné doklady, z ktorých vyplývalo, že vykonával poctivú prácu na území Slovenska, majú tiež za to, že dožadovanie od navrhovateľa iných dokladov, ktoré boli uvedené v odôvodnení rozsudku súdu v priebehu súdneho konania, je minimálne oneskorené, ako aj, že súd sa pokúša na účastníka konania ako zamestnávateľa ukladať povinnosti, ktoré mu podľa zákona neprináležia. Uviedol, že tak ako on, aj účastník konania sa dostali do absurdnej situácie, keď musia zdôvodňovať činnosti vykonávanej práce zatiaľ čo občania Slovenskej republiky sú z tejto povinnosti oslobodení, v čom videl diskrimináciu poľských občanov. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Medzinárodného súdneho dvora zo dňa 24. októbra 1974, vo veci 36/74 B.N.O. Walrave a L. J. N. Koch v. Association Union Cycliste Internationale, Koninklijke Nederlandsche Wielren Unie a Federación Española Ciclismo.

3/ Porušenie čl. 14 ods. 5b/ vykonávacieho nariadenia, ktoré malo vplyv na obsah napadnutého rozsudku tým, že bolo podporené stanovisko, že práca navrhovateľa mala marginálny charakter, kedy Zaklad Ubezpieczeń Społecznych ako inštitúcia miesta bydliska nie je oprávnená posudzovať pracovnú dobu navrhovateľa vykonávanú na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej so slovenským zamestnávateľom, a v tejto záležitosti sa sociálna poisťovňa vo vydaných rozhodnutiach ako aj prvostupňový súd vo svojom rozsudku podriadiť napadnutému rozhodnutiu na základe vykonaného posúdenia prostredníctvom Zaklad Ubezpieczeń Społecznych a opomenul argumentácie navrhovateľa týkajúce sa výmery a charakteru jeho práce. Uviedol, že vo vzťahu k navrhovateľovi je nadriadenou inštitúciou sociálna poisťovňa ako inštitúcia miesta výkonu práce, keď predpisy čl. 13 ods. 3 základného nariadenia dávajú do popredia zamestnanie na základe pracovnej zmluvy. Poukázal na to, že už v odvolaní proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne pobočka Čadca ako aj Sociálnej poisťovni - ústredie vypočítal, že vykonáva svoju činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky v rozsahu 5 % času menovaného činnosti ako samostatne zárobkovo činná osoba, keď vykonával činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v rozsahu maximálne 160 hodín mesačne a činnosť ako zamestnanec vykonával v rozsahu 10 hodín mesačne. Zdôraznil, že ani Zaklad Ubezpieczeń Społecznych ani sociálna poisťovňa nekonali v súlade s legislatívou spoločenstva a prijali záver, že činnosť žalobcu ako zamestnanca na území Slovenskej republiky je zanedbateľná. Namietal, že súčinnosť v zákonom rozsahu medzi poľskou poisťovňou a sociálnou poisťovňou chýbala, považujúc ich postup v rozpore s účelom čl. 48 až 51 Lisabonskej zmluvy, v ktorom sa zaručuje zamestnancom využívajúcim práva slobodného pobytu, aby nestrácali výhody, ktoré im patria zo sociálneho zabezpečenia v súlade s legislatívou určitej členskej krajiny.

4/ Porušenie čl. 16 ods. 2, 3 a 4 v súvislosti článku 20 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 týkajúceho sa vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 vo veci koordinácie systémov sociálneho poistenia, ktoré má vplyv na obsah napadnutého rozsudku tým, že ostalo v platnosti rozhodnutie sociálnej poisťovne, ktoré bolo vydané v priebehu nedôvodne uplatniteľnej procedúry príslušnej legislatívy, pretože sociálna poisťovňa v oboch stupňoch vydala rozhodnutie o vylúčení navrhovateľa z poistenia pred vydaním akéhokoľvek rozhodnutia Zaklad Ubezpieczeń Społecznych, pričom iba v dôsledku správne uplatniteľnej procedúry určovania príslušnej legislatívy s prihliadnutím na čl. 16 vykonávacieho nariadenia prostredníctvom inštitúcie podľa miesta bydliska Zaklad Ubezpieczeń Społecznych mohla inštitúcia podľa miesta výkonu práce sociálna poisťovňa vydať napadnuté rozhodnutia z 2. októbra 2013, č. 46062-1/2013-CA a následne 15582-3/2014-BA z 22. januára. 2014. Namietal, že postup vyplývajúci z citovaných nariadení bol oboma inštitúciami (Zaklad Ubezpieczeń Społecznych a Sociálna poisťovňa) realizovaný dobrovoľne, ktorého účelom bolo iba jedno riešenie a to vylúčiť navrhovateľa zo systému sociálneho poistenia na Slovensku, ktorý postup treba

považovať za rozporný s princípmi Európskej únie o slobodnom prechode zamestnancov. Uviedol, že neskoršie rozhodnutie Zakladu Ubezpieczeń Społecznych bolo postavené na nekritickej prijatí správnosti stanoviska slovenskej sociálnej poisťovne týkajúceho sa skutočnosti, že aj napriek tomu, že navrhovateľ uzatvoril pracovnú zmluvu so spoločnosťou ADVERTON, s.r.o., v skutočnosti túto prácu nevykonával. Vyslovil názor, že takéto konanie je v hrubom rozpore s predpismi nariadení Európskej únie o koordinácii systémov sociálneho poistenia a vedieť k rozporným činnostiam oproti riešeniam Európskej únie.

5/ Porušenie v článku 6 a 16 vykonávacieho nariadenia, ktoré má vplyv na obsah napadnutého rozsudku tým, že bolo prostredníctvom sociálnej poisťovne vydané rozhodnutie v oboch inštitúciách bez prijatia postupu dialógu a zmierovacieho konania, ktoré sú uvedené v článku 6 a 16 vykonávacieho nariadenia ako aj v ustanoveniach rozhodnutia č. A1 Správnej komisie zo dňa 12. júna 2009 o ustanovení dialógu a zmierovacieho konania v rozsahu platnosti dokumentov určenia príslušnej legislatívy a poskytnutia dávok podľa základného nariadenia počas kedy je v priebehu určovania príslušnej legislatívy pre poistenca potrebná spolupráca a porozumenie príslušných inštitúcií za účelom splnenia všetkých práv, ktoré navrhovateľovi prislúchajú.

6/ Porušenie hmotného práva, ktoré malo vplyv na obsah napadnutého rozsudku a to článok 13 ods. 3 nariadenia č. 883/2004, v ktorom sa nachádza kolízna norma poukazujúca na legislatívu príslušnú vo veci sociálneho zabezpečenia osoby bežne realizujúcej činnosť ako zamestnanca a činnosť ako samostatne zárobkovej činnnej osoby v rôznych členských krajinách, čím sa vylučuje možnosť určenia legislatívy príslušnej pre tento právny vzťah iným spôsobom ako uvedený v norme o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia. Tvrdil, že sociálna poisťovňa ako aj prvostupňový súd rozhodli, napriek tomu, že v jeho prípade nie je žiadne rozhodnutie vo veci právoplatne skončené, poukazom na to, že Zakladu Ubezpieczeń Społecznych rozhodnutím nesprávne určil pre žalobcu poľskú legislatívu v oblasti sociálneho poistenia, voči ktorému podal odvolanie a toto rozhodnutie nie je doposiaľ právoplatné, a preto napadnuté rozhodnutia Sociálnej poisťovne pobočka Čadca a Sociálnej poisťovne - ústredie sú predčasné.

3.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote v prospech žalobcu podal odvolanie aj pribratý účastník ADVERTON, s.r.o.. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 9. júna 2015 č. k. 20Scud/21/2014-98 a aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č. 15582-3/2014-BA z 22. januára 2014 a aj predchádzajúce rozhodnutie Sociálnej poisťovni pobočka Čadca z 2. októbra 2013 č. 46062-1/2013-CA zrušil.

V dôvodoch odvolania účastník namietal:

1/ Závažné porušenie hmotného práva, ktoré malo vplyv na obsah napadnutého rozsudku a to článok 13 ods. 3 nariadenia č. 883/2004, v ktorom sa nachádza kolízna norma poukazujúca na legislatívu príslušnú vo veci sociálneho zabezpečenia osoby bežne realizujúcej činnosť ako zamestnanca a činnosť ako samostatne zárobkovej činnnej osoby v rôznych členských krajinách, čím sa vylučuje možnosť určenia legislatívy príslušnej pre tento právny vzťah iným spôsobom ako uvedený v norme o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia. Tvrdil, že porušenie uvedenej normy privedlo k vydaniu napadnutého rozsudku napriek tomu, že žiadne rozhodnutie vo veci nie je právoplatné ani konečné, lebo rozhodnutie sociálnej poisťovne na základe, ktorého sociálna poisťovňa a Krajský súd v Žiline vydali svoje rozhodnutia vo veci nie právoplatná ani konečná.

2/ Potvrdenie v napadnutom rozsudku krajského súdu stanoviska o zanedbateľnom charaktere činnosti vykonávanej žalobcom, napriek tomu, že žalobca tvrdil, že jeho činnosť ako zamestnanca nemá zanedbateľný charakter, lebo časová náročnosť práce pre spoločnosť ADVERTON, s.r.o. 10 hodín týždenne prekročila 5 % času venovaného činnosti ako samostatne zárobkovo činná osoba. V danej súvislosti poukázal na rozsudok odvolacieho súdu Rzeszowe zo dňa 27. novembra 2014, sp. zn. III. AUa 468/14.

3/ Vykonanie nesprávneho posúdenia skutkového stavu v dôsledku prijatia, že žalobca napriek tomu, že takú možnosť mal, neposkytol dokumenty potvrdzujúce výkonu činnosti ako zamestnanec v priebehu správneho konania, a preto nie je možné posúdenie týchto dôkazov v priebehu súdneho konania. Uviedol, že krajský súd prijal nesprávny záver, že žalobca mal možnosť predstaviť akékoľvek dôkazy v priebehu správneho konania, keďže žalobca nebol účastníkom správneho konania, ktoré sa ukončilo protokolom o vykonanej kontrole.

4/ Odňatie žalobcovi reálnej možnosti na obranu jemu prislúchajúcich práv v dôsledku posúdenia na začiatku, že činnosť v prospech spoločnosti nebola reálne vykonávaná, a následne prijatia stanoviska, že táto práca je vykonávaná, ale má zanedbateľný charakter.

5/ Vykonanie chybného zistenia v dôsledku prijatia, že zo zaregistrovania žalobcu v systéme sociálneho zabezpečenia a pridelenia žalobcu individuálneho čísla poistenca nevzniká zamestnávateľovi povinnosť odvádzať za zamestnanca odvody na poistné, ani nesvedčí o tom, že je zamestnanec prijatý do systému sociálneho zabezpečenia.

Záverom účastník uviedol, že množstvo zákonných porušení na strane krajského súdu a sociálnej poisťovne v oboch stupňoch podporujú žiadosť účastníka konania o zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a rozhodnutí sociálnej poisťovne v oboch stupňov predovšetkým z dôvodu prijatia uvedených rozhodnutí na základe chybných informácií od poľskej poisťovne Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ktorá je inštitúcia príslušná miestu bývania žalobcu a súčasne poskytnutá informácia nie je právoplatným rozhodnutím.

4.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa ako vecne správny potvrdiť. S odvolacími dôvodmi uvedenými žalobcom v jeho odvolaní nesúhlasil. Uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie. Preskúmané rozhodnutie zo dňa 22. januára 2014 č. 15582-3/2014BA, napadnuté žalobou, považoval za vydané v súlade so zákonom, poukazom na to, že v odôvodnení je náležite objasnené, z akých dôvodov žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 1. septembra 2012 podľa slovenskej legislatívy. Tiež uviedol, že vo vyjadrení zo dňa 18. júla 2014 k žalobe zaujal stanovisko ku každej námietke žalobcu v žalobe uvedenej, ktorého sa naďalej pridržiava. Žalovaný súčasne poukázal na uznesenie krajského súdu č. k. 21S/43/2014- 43 zo dňa 17. septembra 2014, ktorým krajský súd konanie vo veci žalobcu ADVERTON, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, Čadca zastavil z dôvodu, že žalobca nebol ukrátený na svojich subjektívnych právach rozhodnutím Sociálnej poisťovne -ústredie č. 15582-3/2014/BA zo dňa 22. januára 2014, ktoré sa stalo právoplatným. Uviedol, že zamestnávateľ ADVERTON, s.r.o., bol v danej veci pribratý do konania uznesením Krajského súdu v Žiline z 25. novembra 2014 č. k. 20Scud/21/2014-75 podľa § 250 ods. 1 O.s.p. a ako pribratý účastník konania nebol oprávnený podať odvolanie za žalobcu, a preto z uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd odvolanie pribratého účastníka konania odmietol, pretože ho podala osoba, ktorá na to nebola oprávnená.

5.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril pribratý účastník konania tak, že navrhoval odvolaniu vyhovieť.

6.

K odvolaniu pribratého účastníka konania sa žalobca vyjadril tak, že odvolanie považoval za dôvodné a navrhoval, aby odvolací súd zohľadnil obe odvolania.

7.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 22. januára 2014 č. 15582-3/2014-BA a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný s konečnou platnosťou rozhodol, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi zamestnávateľa ADVERTON, s.r.o., od 01.09.2012 podľa slovenskej legislatívy.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného mal preukázané, že prvostupňovým rozhodnutím č. 46062-1/2013-CA z 2. októbra 2013 Sociálna poisťovňa pobočka Čadca rozhodla tak, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi ADVERTON, s.r.o., od 01.09.2012 podľa slovenskej legislatívy. Žalobou napadnutým rozhodnutím 15582-3/2014-BA zo dňa 22. januára 2014, žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovni pobočka Čadca č. 46062-1/2013-CA z 2. októbra 2013 a odvolanie žalobcu zamietol.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu

predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Po preskúvaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a konania mu predchádzajúceho v rozsahu odvolacích námietok odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Odvolací súd zistil, že zásadné námietky žalobcu, ktorými napáda zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa ako aj rozhodnutí žalovaného správneho orgánu spočívajú v jeho tvrdení, že prvostupňový súd ako aj žalovaná v danej veci postupovali a rozhodli v rozpore s právnou úpravou ustanovenou v Nariadeniach Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia- (porušenie čl. 13 ods. 3) a č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 týkajúceho sa vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 - (namietané porušenie čl. 6, čl. 14 ods. 5b/, čl. 16 ods. 2, 3, 4, čl. 20), vytykajúc krajskému súdu nesprávne použitie vnútroštátnych predpisov v rozpore s právnou úpravou Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Odvolací súd zameral preto svoju pozornosť, či rozhodnutie súdu v rámci súdneho prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí sociálnej poisťovni nevybočilo z namietanej právnej úpravy ustanovenej v Nariadení ES č. 883/2004 a jeho vykonávacieho nariadenia ES 987/2009.

Európsky parlament a Rada prijal Nariadenie č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia so zreteľom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva, najmä na jej články 42 a 308, konajúc postupom v článku 251 zmluvy, sledujúc ciele, uvedené v preambule zmluvy, z ktorých odvolací súd upriamuje pozornosť najmä na to: že pravidlá koordinácie vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia patria do rámca voľného pohybu osôb a mali by prispieť k zlepšeniu ich životnej úrovne a podmienok zamestnania; zmluva neustanovuje právomoci iné ako tie, ktoré sú uvedené v článku 308 na prijatie primeraných opatrení v rámci oblasti sociálneho zabezpečenia osôb iných ako zamestnancov; nariadenie Rady (EHS) 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a na ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva [4], bolo zmenené a doplnené a aktualizované viac krát, aby sa zohľadnil nielen vývoj na úrovni spoločenstva vrátane rozsudkov Súdneho dvora, ale tiež aby sa zohľadnili zmeny právnych predpisov na vnútroštátnej úrovni. Tieto faktory zohrali svoju úlohu v čase, keď sa koordinačné pravidlá spoločenstva stávali zložitými a príliš rozsiahlymi. Nahradenie a súčasne modernizovanie a zjednodušovanie týchto pravidiel je preto dôležité, aby sa dosiahol cieľ voľného pohybu osôb; je potrebné rešpektovať osobitné vlastnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia a vypracovať iba systém koordinácie; je potrebné v rámci takejto koordinácie zaručiť v rámci rovnosti spoločenstva prístup pre dané osoby podľa rozličných vnútroštátnych právnych predpisov; prispôsobenie faktov alebo udalostí, ku ktorým dochádza v jednom členskom štáte, nemôže v žiadnom prípade viesť k tomu, aby sa iný členský štát stal príslušným alebo jeho právne predpisy uplatniteľnými; vzhľadom na proporcionalitu by sa mala venovať pozornosť tomu, aby sa zabezpečilo, že zásada prispôsobenia faktov alebo udalostí nevedie k objektívne neopodstatneným výsledkom alebo k prekryvaniu dávok rovnakého druhu za tú istú dobu; je potrebné, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť;

Podľa čl. 1 uvedeného nariadenia ES písm. a/ "činnosť ako zamestnanec" znamená každú činnosť alebo rovnocennú situáciu, ktorá sa za takú považuje na účely právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom takáto činnosť alebo rovnocenná situácia existuje; písm. c/ "poistenec" vo vzťahu k odvetviam sociálneho zabezpečenia, na ktoré sa vzťahuje hlava III, kapitoly 1 a 3, znamená každú osobu, ktorá spĺňa podmienky požadované podľa právnych predpisov členského štátu príslušného podľa hlavy II, nároku na dávky, pri zohľadnení ustanovení tohto nariadenia;

Podľa čl. 1, bod 1/ uvedeného nariadenia ES toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých.

Podľa čl. 11, bod 1/ uvedeného nariadenia ES osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 13, bod 3 uvedeného nariadenia ES osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa čl. 16 nariadenia ES č. 987/2009, ktorým upravuje postup uplatňovania článku 13 základného nariadenia:

1. Osoba, ktorá vykonáva činnosť v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.
2. Určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.
5. Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.
6. Ak dotknutá osoba neposkytne informácie podľa odseku 1, uplatnia sa ustanovenia tohto článku na podnet inštitúcie určenej príslušným úradom členského štátu bydliska, len čo je o situácii tejto osoby informovaná, napríklad aj prostredníctvom inej dotknutej inštitúcie.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán v danej veci postupoval v intenciách citovanej právnej úpravy, pre vydanie rozhodnutia si zadovážil dostatok skutkových podkladov, z ktorých vyvodil správny právny záver, ktorý aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, a preto jeho rozhodnutie treba považovať za súladné so zákonom. Z uvedených dôvodov v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Výchádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že sociálna poisťovňa začala konať v danom prípade na základe podnetov poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia, keď vo viacerých prípadoch ZUS Váršava žiadala sociálnu poisťovňu o informáciu, či dotknuté osoby vykonávajú činnosť zamestnanca na území Slovenskej republiky, kde má zamestnávateľ sídlo. ZUS Váršava zdôvodnila svoju žiadosť tým, že v posledných rokoch na území Poľskej republiky vznikli firmy, ktoré sprostredkujú pre poľských samostatných podnikateľov zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch s tým, že v mnohých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu mimo hraníc Poľskej republiky, ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie v Poľskej republike z podnikateľskej činnosti, ktorú v Poľskej republike vykonávajú. Na základe podnetu ZUS Váršava, Sociálna poisťovňa - pobočka Čadca v období od 01.03.2013 do 26.02.2013 vykonala od 26.02.2013 do 07.03.2013 u zamestnávateľa žalobcu v registrovanom sídle zamestnávateľa ADVERTON, s.r.o., Palárikova 76, Čadca kontrolu zameranú na preverenie reálneho

výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky. Na základe kontrolných zistení sociálna poisťovňa vyhodnotila, že zamestnávateľ žalobcu nespĺňal kritéria stanovené na určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania, keď v označenom sídle spoločnosť nemá samostatnú kanceláriu a v čase kontroly 26.03.2013 sa v sídle spoločnosti nenachádzal žiaden zamestnanec ani konateľ spoločnosti. Kontrolou nemala preukázaný ani reálny výkon činnosti žalobcu ako zamestnanca uvedenej spoločnosti na území Slovenskej republiky, keď predložené formálne doklady - pracovná zmluva, mzdový list, výplatné pásky a evidencia dochádzky vyhodnotila tak, že tieto samy osebe nie sú spôsobilé preukázať reálny výkon práce zamestnanca, keďže neboli predložené doklady preukazujúce skutočný výkon práce zamestnanca na určenom mieste, resp. v určenom dni, napr. vyúčtovanie cestovných nákladov, cestovné príkazy a pod.. V danom prípade sociálna poisťovňa nevystavila žalobcovi formulára PD A 1. Zamestnávateľ prihlásil žalobcu do sociálneho poistenia od 01.09.2012 v pobočke sociálnej poisťovne, avšak podanie prihlášky nemôže deklarovať vznik povinného sociálneho poistenia v rozpore s koordinačnými nariadeniami, z ktorých dôvodov Sociálna poisťovňa pobočka Čadca rozhodla tak, že žalobcovi týmto dňom nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy. Sociálna poisťovňa v súlade s čl. 76 ods. 4 základného nariadenia vo vzťahu k zamestnávateľovi žalobcu informovala Poľskú inštitúciu sociálneho zabezpečenia ZUS Varšava listom č. 36968-2/2013BA zo dňa 25.07.2013, že v prípade zamestnávateľov, medzi ktorými je uvedený aj zamestnávateľ žalobcu, ide o firmy, ktorých zamestnanci reálne nevykonávajú činnosť na území Slovenskej republiky. Poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS Varšava listom č. 992900/502/32/2013 zo dňa 10.10.2013 oznámené skutočnosti akceptovala.

Skutkové zistenia vyplývajúce v danom prípade z administratívneho spisu potvrdzujú, že sociálna poisťovňa v danom prípade postupovala v úzkej súčinnosti so sociálnou inštitúciou sociálneho zabezpečenia v Poľskej republike ZUS Varšava, a teda v konaní postupovala v súlade s čl. 6 a s čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia, a preto odvolací súd námietku žalobcu, ktorou namietal nesprávny postup žalovanej v rozpore s uvedenou právnou úpravou vykonávacieho nariadenia, považoval za nedôvodnú.

Vo vzťahu k námietke žalobcu porušenia článku 13 ods. 3 základného nariadenia odvolací súd konštatuje, že pre aplikáciu tohto článku musia byť splnené zákonné podmienky a to predovšetkým preukázanie reálneho výkonu činnosti zamestnanca na území členského štátu v danom prípade Slovenskej republiky. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom krajského súdu formálne uzatvorenie pracovnej zmluvy medzi zamestnancom a zamestnávateľom ešte nezakladá žalobcovi právo na aplikáciu článku 13 ods. 3 základného nariadenia, pretože uzatvorením pracovnej zmluvy pracovník nenadobúda automaticky status zamestnanca. Vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora EÚ za zamestnanca je potrebné považovať každého, kto vykonáva skutočne konkrétne činnosti, teda ten kto vykonáva skutočnú a efektívnu činnosť. Napokon aj z článku 13 ods. 3 základného nariadenia vyplýva, že výkon práce musí byť reálny. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že sociálna poisťovňa napadnutými rozhodnutiami ako aj súd prvého stupňa v procese preskúmania zákonnosti rozhodnutia nepostupovali v rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v základnom nariadení o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a jeho vykonávacieho nariadenia.

V danej súvislosti preto neobstojí ani námietka žalobcu, ktorou namietal, že rozširujúcim výkladom právnej úpravy základného nariadenia o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a jeho vykonávacieho nariadenia boli porušené základné princípy Zmluvy o založení európskeho spoločenstva, keďže tak z administratívneho spisu, ako aj z odôvodnenia rozhodnutia žalovanej i z odôvodnenia prvostupňového správneho rozhodnutia vyplýva, že sociálna poisťovňa v oboch stupňoch postupovala a vydala rozhodnutie podľa platného znenia Nariadenia č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a jeho vykonávacieho Nariadenia č. 987/2009.

Pokiaľ žalobca poukazoval na judikatúru Európskeho súdneho dvora vo vzťahu pojmu zamestnanec odvolací súd zastáva názor, že označené rozhodnutia Európskeho súdneho dvora nie možné aplikovať na daný prípad, pretože tieto sa týkajú vzťahu pracovníka a charakteru pracovného vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom, pričom sociálna poisťovňa v danom prípade nerozhodovala o

pracovnoprávnym vzťahom medzi žalobcom a jeho zamestnávateľom, keď predmetom napadnutých rozhodnutí sociálnej poisťovne v danom prípade bolo rozhodovanie, či žalobcovi (ne)vzniklo povinné poistenie podľa Slovenskej legislatívy.

Odvolačný súd za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu, že sociálna poisťovňa svojím postupom sa dopustila hrubej diskriminácie Poľských občanov zamestnaných na území Slovenskej republiky. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu vyplýva, že pobočky sociálnej poisťovne rozhodujú o zániku sociálneho poistenia po skončení platnosti formulárov E 101/PD A1 alebo o nevzniku povinného sociálneho poistenia, ak nebolo definitívne rozhodnuté o uplatniteľnej legislatíve vo vzťahu ku všetkým zamestnancom bez rozdielu národnosti či štátnej príslušnosti. Postup v súlade s nariadeniami Európskeho spoločenstva a v súlade so zákonom nie je možné považovať za diskriminačné.

Odvolačný súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že skutkové zistenia potvrdzujú správnosť záveru žalovanej, že v danom prípade žalobcovi nevzniklo od 01.09.2012 povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti u zamestnávateľa ADVERTON, s.r.o., aj napriek tomu, že bola za žalobcu podaná prostredníctvom zamestnávateľa prihláška do systému sociálneho zabezpečenia. V uvedenom prípade samotné podanie prihlášky nezakladá vo vzťahu k žalobcovi vznik týchto poistení na území SR.

Odvolačný súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní nie sú relevantné k vyhoveniu jeho odvolacieho návrhu, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

Odvolačný súd odvolanie účastníka konania ADVERTON, s.r.o., ktoré podal v prospech žalobcu, odmietol podľa § 492 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 a s § 218 ods. 1, písm. b/ O.s.p., keďže bolo podané osobou neoprávnenou na podanie odvolania.

Záverom odvolací súd dodáva, že neuniklo jeho pozornosti, že najvyšší súd už konal a rozhodol v obdobných veciach. Napr. Najvyšší súd SR v obdobnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 10Sžo 56/2015, ktorým rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/46/2014-53 zo dňa 26. mája 2015 zmenil tak, že žalobu zamietol. Odvolací súd sa s názorom vysloveným v označenom rozsudku plne stotožnil. V inej obdobnej veci Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 9Sžo 93/2015 rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 5S/25/2014-36 zo dňa 18. februára 2015 zmenil tak, že rozhodnutie žalovanej č. 15515-4/2014-BA zo dňa 27. januára 2014, zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd v označenej veci dospel k záveru o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, konštatujúc, že z administratívneho spisu žalovanej nemožno vyvodiť objektívny záver o existencii dohody podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia a súčasne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovanej pre nedostatok dôvodov. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že napriek tomu, že v poslednom období v dôsledku odvolania účastníkov konania bolo najvyššiemu súdu predložené krajskými súdmi viacero vecí s obdobnou problematikou, povinnosťou odvolacieho súdu tak, ako aj krajského súdu ako súdu prvého stupňa, je zaoberať sa každou vecou samostatne a i keď vychádzajúc zo skutkových zistení známych z inej rozhodovacej činnosti, posudzovať zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia žalovanej individuálne a nezávisle od iných

rozhodnutí žalovanej ako individuálnych správnych aktov a pokiaľ sú predmetom súdneho prieskumu, nezávisle od iných rozhodnutí súdu v daných veciach.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1, s § 246c ods. 1, a s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní a žalovanému Občiansky súdny poriadok vo svojej piatej časti upravujúcej správne súdnictvo v zásade nepriznáva náhradu trov preskúmovacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.